

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)
z dne 22. junija 2006*

V zadevi T-137/04,

Kurt Martin Mayer, stanujoč v Eisentrattnu (Avstrija),

Tilly Forstbetriebe GmbH, s sedežem v Treibachu (Avstrija),

Anton Volpini de Maestri, stanujoč v Spittalu an der Drau (Avstrija),

Johannes Volpini de Maestri, stanujoč v Seebodnu (Avstrija),

ki jih zastopa M. Schaffgotsch, odvetnik,

tožeče stranke,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata M. van Beek in B. Schima,
zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nemščina.

ob intervenciji

Republike Finske, ki jo zastopata T. Pynnä in A. Guimaraes-Purokoski, zastopnici,

intervenient,

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2004/69/ES z dne 22. decembra 2003 o sprejetju seznama območij, pomembnih za Skupnost, za alpsko biogeografsko regijo na podlagi Direktive Sveta 92/43/EGS (UL 2004, L 14, str. 21),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi R. García-Valdecasas, predsednik, I. Labucka in V. Trstenjak, sodnici,

sodni tajnik: E. Coulon,

II - 1828

sprejema naslednji

Sklep

Pravni in dejanski okvir

- 1 Svet je 21. maja 1992 sprejel Direktivo 92/43/EGS o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst (UL L 206, str. 7, v nadaljevanju: Direktiva o habitatih).
- 2 V skladu s členom 2(1) je cilj Direktive o habitatih prispevati k zagotavljanju biotske raznovrstnosti z ohranjanjem naravnih habitatov in prostoživečih živalskih in rastlinskih vrst na ozemlju držav članic, na katerem se uporablja Pogodba ES.
- 3 V členu 2(2) Direktive je določeno, da so ukrepi, sprejeti na podlagi te direktive, namenjeni vzdrževanju ali obnovitvi ugodnega stanja ohranjenosti naravnih habitatov ter prostoživečih živalskih in rastlinskih vrst v interesu Skupnosti.
- 4 V skladu s šesto uvodno izjavo Direktive o habitatih je treba zato, da se zagotovi obnovev ali vzdrževanje ugodnega stanja naravnih habitatov in vrst, pomembnih za Skupnost, določiti posebna ohranitvena območja, da se po določenem časovnem razporedu vzpostavi usklajeno evropsko ekološko omrežje.

- 5 V skladu s členom 3(1) Direktive o habitatih to omrežje, imenovano Natura 2000, vključuje posebna ohranitvena območja in posebna območja varstva, ki so jih države članice določile na podlagi Direktive Sveta 79/409/EGS z dne 2. aprila 1979 o ohranjanju prosto živečih ptic (UL L 103, str. 1).
- 6 V skladu s členom 1(1) Direktive o habitatih je posebno ohranitveno območje opredeljeno kot „območje, pomembno za Skupnost, ki ga države članice določijo z zakonskim, upravnim in/ali pogodbenim aktom in kjer se uporabljajo potrebni ohranitveni ukrepi za vzdrževanje ali obnovitev ugodnega stanja ohranjenosti naravnih habitatov in/ali populacij vrst, za katere je bilo območje določeno“.
- 7 V členu 4 Direktive o habitatih je urejen postopek določanja posebnih ohranitvenih območij v treh fazah. V skladu z odstavkom 1 te določbe vsaka država članica predlaga seznam območij in označi, kateri naravni habitatni tipi iz Priloge I in domorodne vrste iz Priloge II k Direktivi o habitatih so na njih prisotni. V treh letih od notifikacije Direktive o habitatih se ta seznam pošlje Komisiji skupaj z informacijami o vsakem območju.
- 8 V skladu s členom 4(2) Direktive o habitatih Komisija na podlagi teh seznamov in meril iz Priloge III k navedeni direktivi ter v soglasju z vsako državo članico izdela osnutek seznama območij, pomembnih za Skupnost. Seznam območij, pomembnih za Skupnost, določi Komisija na podlagi postopka iz člena 21 Direktive o habitatih. V skladu s členom 4(3) se ta seznam izdela v šestih letih od notifikacije Direktive o habitatih.

- 9 V členu 4(4) Direktive je določeno, da zadevna država članica, ko je območje, pomembno za Skupnost, sprejeto v skladu s postopkom iz odstavka 2 istega člena, čim prej in najpozneje v šestih letih določi to območje za posebno ohranitveno območje in določi prednostne naloge glede na pomembnost območij za ohranjanje ali obnovitev ugodnega stanja ohranjenosti naravnega habitatnega tipa iz Priloge I ali vrste iz Priloge II ter za usklajenost omrežja Natura 2000 in glede na nevarnost, da bi se ta območja razvrednotila ali uničila.
- 10 V Direktivi o habitatih je v členu 4(5) določeno, da takoj, ko je območje uvrščeno na seznam območij, pomembnih za Skupnost, ki ga je izdelala Komisija, zanj velja člen 6, od (2) do (4), Direktive o habitatih.
- 11 Člen 6 Direktive o habitatih določa:

„1. Za posebna ohranitvena območja države članice določijo potrebne ohranitvene ukrepe, ki po potrebi vključujejo ustrezne načrte upravljanja, pripravljene posebej za ta območja ali zajete v drugih razvojnih načrtih, ter ustrezne zakonske, upravne ali pogodbene ukrepe, ki ustrezajo ekološkim zahtevam naravnih habitatnih tipov iz Priloge I in vrst iz Priloge II na teh območjih.

2. Države članice storijo vse potrebno, da na posebnih ohranitvenih območjih preprečijo slabšanje stanja naravnih habitatov in habitatov vrst ter vznemirjanje vrst,

za katere so bila območja določena, kolikor bi tako vznemirjanje lahko pomembno vplivalo na cilje te direktive.

3. Pri vsakem načrtu ali projektu, ki ni neposredno povezan z upravljanjem območja ali zanj potreben, pa bi sam ali v povezavi z drugimi načrti ali projekti lahko pomembno vplival na območje, je treba opraviti ustrezno presojo njegovih posledic glede na cilje ohranjanja tega območja. Glede na ugotovitve presoje posledic za območje in ob upoštevanju določb odstavka 4 pristojni nacionalni organi soglašajo z načrtom ali projektom šele potem, ko se prepričajo, da ne bo škodoval celovitosti zadevnega območja, in, če je primerno, ko pridobijo mnenje javnosti.

4. Če je treba kljub negativni presoji posledic za območje izvesti načrt ali projekt iz nujnih razlogov prevladujočega javnega interesa, vključno tistih socialne ali gospodarske narave, in ni drugih ustreznih rešitev, država članica izvede vse izravnalne ukrepe, potrebne za zagotovitev varstva celovite usklajenosti Nature 2000. O sprejetih izravnalnih ukrepih obvesti Komisijo.

Če je zadevno območje območje s prednostnim naravnim habitatnim tipom in/ali prednostno vrsto, se lahko upoštevajo le razlogi, povezani z zdravjem ljudi ali javno varnostjo, ali koristnimi posledicami bistvenega pomena za okolje ali drugimi, po predhodnem mnenju Komisije nujnimi razlogi prevladujočega javnega interesa.“

12 Odločba Komisije 2004/69/ES z dne 22. decembra 2003 o sprejetju seznama območij, pomembnih za Skupnost, za alpsko biogeografsko regijo na podlagi Direktive o habitatih (UL 2004, L 14, str. 21, v nadaljevanju: izpodbijana odločba), je bila sprejeta na podlagi člena 4(2), tretji pododstavek, navedene direktive. Med območji s seznama, pomembnimi za Skupnost, sta naslednji območji:

— AT 2102000 Nockberge (Kernzone), Kärnten;

— AT 2119000 Gut Walterskirchen.

13 Tožeče stranke so kmetovalci in lastniki gozdov, ki na svojih zemljiščih poleg dejavnosti, povezanih z njihovim izkoriščanjem, opravljajo še sekundarne dejavnosti. Na podlagi izpodbijane odločbe so ta zemljišča uvrščena med območja, pomembna za Skupnost, za alpsko biogeografsko regijo.

14 Druga tožeča stranka je lastnica zemljišča, ki v celoti ustreza območju, pomembnem za Skupnost, z oznako AT 2119000. Preostale tožeče stranke so lastniki zemljišč na območju, pomembnem za Skupnost, z oznako AT 2102000.

Postopek

- 15 Tožeče stranke so to tožbo vložile 13. aprila 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje.
- 16 Komisija je 30. junija 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, vložila ugovor nedopustnosti v skladu s členom 114(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeče stranke so predložile svoja stališča o tem ugovoru 2. septembra 2004.
- 17 Republika Finska je z vlogo, vloženo 7. julija 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje predlagala intervencijo v tem postopku v podporo Komisiji. S Sklepom z dne 20. septembra 2004 je predsednik prvega senata Sodišča prve stopnje dopustil to intervencijo. Intervenient je predložil vlogo, omejeno na dopustnost tožbe. Tožeče stranke so predložile stališča 30. decembra 2004.

Predlogi strank

- 18 V ugovoru nedopustnosti je Komisija Sodišču prve stopnje predlagala, naj:

- zavrže tožbo kot nedopustno;

- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

- 19 Intervenient je v intervencijski vlogi predlagal Sodišču prve stopnje, naj zavrže tožbo kot nedopustno.
- 20 Tožeče stranke so v stališčih glede ugovora nedopustnosti Sodišču prve stopnje predlagale, naj:
- primarno:
 - zavrne ugovor nedopustnosti;
 - razglasi ničnost izpodbijane odločbe;
 - podredno:
 - razglasi ničnost izpodbijane odločbe za območja, ki so vpisana v Prilogi I in so v Avstriji;
 - ali razglasi ničnost vpisa območij, vpisanih v Prilogi I k izpodbijani odločbi, pod oznakama AT 2102000 Nockberge (Kernzone), Kärnten, in AT 2119000 Gut Walterskirchen;

- ali razglasi ničnost vpisa v Prilogi I k izpodbijani odločbi za območja, ki so priznana kot območja, pomembna za Skupnost, za habitate in vrste s stopnjo zastopanosti in skupno oceno, ki ustreza kategorijam B, C in D, ali bolj podredno kategorijama C in D, ali še bolj podredno kategoriji D standardnega obrazca, ki ga izpolnijo države članice, bodisi za vsa območja, vpisana v izpodbijani odločbi, bodisi za vsa avstrijska območja, bodisi samo za območji, vpisani pod oznakama AT 2102000 Nockberge (Kernzone), Kärnten, in AT 2119000 Gut Walterskirchen;

- poleg tega Komisiji naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 21 Če v skladu s členom 114 Poslovnika ena od strank predlaga, naj Sodišče prve stopnje odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju, se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje odloči drugače. Glede obravnavanega primera je Sodišče prve stopnje menilo, da se je dovolj seznanilo z zadevo na podlagi listin v spisu, in je odločilo, da ustni postopek ni potreben.

Trditve strank

- 22 Komisija zatrjuje, da tožeče stranke nimajo pravnega interesa.

- 23 Komisija meni, da je izpodbijana odločba le vmesni ukrep v smislu sodbe Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji (60/81, Recueil, str. 2639, točka 10). Izpodbijana odločba je po njenem mnenju akt, zoper katerega pritožba ni mogoča, če se s sprejetjem seznama območij, pomembnih za Skupnost, ne konča postopek, katerega cilj je vzpostavitev omrežja Natura 2000.
- 24 Komisija poudarja, da izpodbijana odločba nima neposrednega vpliva na pravni položaj tožečih strank. Po njenem mnenju bodo morebitni pravni učinki na tožeče stranke vplivali le, če bodo nacionalni organi sprejeli ukrepe ob uporabi Direktive o habitatih in izpodbijane odločbe.
- 25 Komisija je posledično mnenja, da izpodbijana odločba nikakor ni posegla v pravni položaj tožečih strank. Ker tožeče stranke nimajo pravnega interesa, nimajo pravice vložiti ničnostne tožbe zoper to odločbo na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES.
- 26 Komisija podredno ugotavlja, da izpodbijana odločba tožečih strank ne zadeva niti neposredno niti posamično.
- 27 V obravnavanem primeru naj bi Komisija sporni ukrep sprejela v obliki odločbe, naslovljene na države članice. Vendar značilnosti akta ne gre iskati v njegovi zunanji

obliki, temveč v njegovi dejanski normativni vsebini. Sporna odločba naj bi dopolnjevala pravni okvir, v katerega se umešča omrežje Natura 2000, kolikor določa, katera območja morajo države članice določiti za posebna ohranitvena območja (člen 4(4) Direktive o habitatih), tako da zanje določijo potrebne ohranitvene ukrepe (člen 6(1) Direktive o habitatih).

- 28 Izpodbijana odločba naj bi tako bila del celote splošnih normativnih predpisov. Vendar Komisija priznava, da to glede na ustaljeno sodno prakso ne izključuje, da bi odločba lahko neposredno in posamično zadevala nekatere gospodarske subjekte.
- 29 Kar zadeva neposredno prizadetost tožečih strank, Komisija meni, da možnost določitve, katera območja so pomembna za Skupnost in zato spadajo v področje uporabe člena 6, od (2) do (4), Direktive o habitatih, nima nikakršnega vpliva na pravni položaj tožečih strank. Obveznosti, ki izhajajo iz tega člena v skladu s pravno ureditvijo direktiv, ni mogoče naložiti posameznikom in lahko izhajajo le iz ukrepov, ki jih sprejmejo države članice za prenos Direktive o habitatih.
- 30 Komisija meni, da člen 6(2) Direktive o habitatih državam članicam prepušča prost preudarek o tem, kdaj ima lahko vznemirjanje naravnega ravnovesja pomembne učinke, in o določitvi ustreznih ukrepov za preprečitev slabšanja stanja in vznemirjanja. Komisija poudarja, da ni mogoče vedeti, ali se je poseglo v pravni položaj tožečih strank, če država članica ni izkoristila prostega preudarka. Iz tega zaključuje, da izpodbijana odločba nima neposrednega učinka na tožeče stranke.

- 31 Po mnenju Komisije veljajo isti pomisleki za uporabo člena 6(3) in (4) Direktive o habitatih: le v okviru načrta ali dejanskega projekta bi zahteva po presoji skladnosti s cilji ohranjanja lahko imela pravne učinke. Ker gre za postopek za izdajo dovoljenja, v katerem je treba pretehtati in upoštevati različne dejavnike, morajo nacionalni organi nujno imeti možnost prostega preudarka. Sicer naj bi zahteve iz člena 6(3) in (4) Direktive o habitatih, kadarkoli so konkretizirane, zadevale avtorja načrta ali projekta, in ne lastnika zemljišča. Vendar pa so se vse tožeče stranke vseskozi sklicevale na to, da so lastniki zemljišč. Člen 6(3) in (4) Direktive o habitatih naj torej ne bi imel pravnih učinkov, ki bi neposredno prizadeli položaj tožečih strank.
- 32 Kar zadeva posamično prizadetost, Komisija meni, da izpodbijana odločba ne opredeljuje niti pravic niti obveznosti lastnikov zemljišč, temveč določa le seznam območij, za katera se nato uporabljajo druge določbe, ki ne zadevajo lastništva zemljišč. Namen teh določb naj bi bil varovanje območij pred slabšanjem stanja ohranjenosti ne glede na ravnanje, ki je vzrok takšnega slabšanja.
- 33 Ker izpodbijana odločba ne nalaga nobene obveznosti lastnikom zemljišč, Komisija meni, da tožeče stranke ne morejo trditi, da vpliva na njihove posebne pravice ali da jim povzroča izjemno škodo, s čimer naj bi jih individualizirala glede na druge gospodarske subjekte. Čeprav priznava, da bi Odločba tožečim strankam lahko naložila obveznosti, naj bi to izhajalo iz objektivno določenega položaja, in sicer zemljepisnega položaja območij iz priloge.

- 34 Tožečih strank naj ne bi bilo mogoče individualizirati niti s tem, da bi Komisija na podlagi posebnih določb morala upoštevati posledice akta, ki ga namerava sprejeti, za položaj tožečih strank. Po njenem mnenju se za postopek, po katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba, uporabljajo izključno znanstvena merila varstva narave. Poleg tega naj ne bi nobena določba prava Skupnosti Komisiji nalagala, naj izpodbijano odločbo sprejme po postopku, v okviru katerega bi tožeče stranke lahko uveljavljale svoje pravice, kot je pravica, da se izrečejo.
- 35 Ob upoštevanju vsega prej navedenega Komisija zaključuje, da je tožbo treba zavreči kot nedopustno.
- 36 Intervenient podpira utemeljitve Komisije in prav tako zaključuje, da je tožba nedopustna.
- 37 Kar zadeva neposredno prizadetost tožečih strank, Komisija dodaja, da izpodbijana odločba očitno prepušča državam članicam možnost, da nekatere ukrepe sprejmejo ali pa ne; vplivi izpodbijane odločbe naj bi bili zato odvisni od tega, kako bodo nacionalni organi uveljavljali svojo diskrecijsko pravico.
- 38 Kar zadeva posamično prizadetost tožečih strank, je intervenient mnenja, da jim izpodbijana odločba ne preprečuje uporabe svojih izključnih pravic in jim nobene ne odreka. Ta odločba namreč ne ureja pravic in obveznosti tožečih strank, temveč določa le zemljepisno omejen seznam. Morebitni škodljivi vplivi, navedeni v pritožbi, so le posredne posledice izpodbijane odločbe.

- 39 Po mnenju intervenienta je treba poleg tega ugotoviti, da izpodbijana odločba ne zadeva tožečih strank kot imetnikov izključnih pravic. Če že vpliva nanje, potem vpliva nanje kot na lastnike zemljišč, enako kakor vpliva na pravni položaj vseh lastnikov zemljišč iz priloge.
- 40 Intervenient še poudarja, da v skladu s sodno prakso Sodišča možnost, da se bolj ali manj natančno določi število ali celo istovetnost pravnih subjektov, za katere se ukrep uporablja, nikakor ne pomeni, da je treba te subjekte obravnavati, kot da jih ta ukrep zadeva posamično, kolikor velja, da se ukrep uporablja na podlagi objektivnega pravnega ali dejanskega položaja, ki ga določa zadevni akt (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 6. septembra 2004 v zadevi SNF proti Komisiji, T-213/02, Recueil, 2004, str. II-3047, točka 59 in navedena sodna praksa).
- 41 Intervenient meni, da bi se, četudi bi izpodbijana odločba morebiti lahko določala lastnike zemljišč, ki so vključeni v območja, naštetih v prilogi k navedeni odločbi, vseeno uporabljal na podlagi objektivnega dejanskega položaja, ki ga določa, in sicer na podlagi naravne vrednosti območij.
- 42 Tožeče stranke najprej zatrjujejo, da je izpodbijana odločba normativni akt Komisije, iz katerega izhajajo tudi posledice za posameznike, ker naslovniki niso le države članice, temveč tudi tožeče stranke.

- 43 Tožeče stranke menijo, da jim ni mogoče ugovarjati, da Direktiva o habitatih ni bila prenesena pravočasno. Poudarjajo, da se lahko v skladu s sodno prakso Sodišča državljani neposredno sklicujejo na Direktivo proti državi članici, na katero je naslovljena, ali proti njenim enotam državne uprave, kadar je besedilo te direktive dovolj natančno, da se iz njega lahko neposredno izpeljejo pravice, in kadar zadevna država članica ni spoštovala roka za prenos. Vendar pa zamuda države članice pri prenosu Direktive ne bi smela povzročiti, da bi se državljani Unije lahko izognili ciljem navedene direktive ali da bi preprečil njihovo izpolnitev.
- 44 Kar zadeva trditev Komisije, da območje od takrat, ko ga je zadevna država članica notificirala, uživa varstvo iz člena 6, od (2) do (4), Direktive o habitatih, tožeče stranke menijo, da bi bila, če je bil to namen zakonodajalca, določba iz člena 4(5) Direktive o habitatih odveč, in bi bilo predvideno, da se zaradi notifikacije začne uporabljati varstveni režim.
- 45 Tožeče stranke nato zatrjujejo, da jih izpodbijana odločba zadeva neposredno in posamično.
- 46 Kar zadeva neposredno prizadetost, tožeče stranke trdijo, da je zato, ker izpodbijana odločba državam članicam glede tožečih strank ne pušča nobene možnosti diskrecije pri prenosu normativnih določb Direktive o habitatih, izpolnjeno merilo, po katerem jih mora izpodbijana odločba neposredno zadevati. Po njihovem mnenju izpodbijana odločba, čeprav je formalno naslovljena na države članice, za posebna ohranitvena območja, navedena v njej, ob uporabi Direktive o habitatih določa ne le neposredni in dokončni seznam uvrščenih območij, temveč tudi neposredno in dokončno določitev ciljev ohranjanja. Države članice smejo sprejemati le dejanske ali pravne ukrepe ob upoštevanju načela prepovedi slabšanja in ob upoštevanju obveznosti, da

ustrezno presodijo vplive kmetijske dejavnosti in izkoriščanja gozdov tožečih strank. Ti ukrepi imajo za tožeče stranke velike pravne in gospodarske posledice.

- 47 Tožeče stranke menijo, da analiza člena 6, od (2) do (4), Direktive o habitatih, ki jo je opravila Komisija, ni prepričljiva. Po eni strani naj bi Komisija zanemarila bistven element, ker naj ne bi odgovorila na očitek, da ni bil izrecno ugotovljen razlog, zakaj naj bi bila navedena območja resnično pomembna za Skupnost, po drugi strani pa naj bi se njena analiza obveznosti nacionalnih organov in njihove pravice do prostega preudarka nanašala le na obrobna vprašanja.
- 48 V zvezi s tem tožeče stranke poudarjajo, da države članice nimajo nobene možnosti prostega preudarka glede prepovedi slabšanja in vznemirjanja na območjih, pomembnih za Skupnost, ki so določena v okviru izvedbenih določb Direktive o habitatih. Cilji, opredeljeni z izpodbijano odločbo, naj državam članicam prav tako ne bi puščali manevrskega prostora, tako da naj bi tožeče stranke neposredno zadevala izpodbijana odločba in pomanjkanje natančnih opredelitev o smotrnosti varovanja nekaterih vrst in habitatov v danem primeru.
- 49 Tožeče stranke nasprotujejo stališčem, ki jih je predložil intervenient. Države članice bi morale opraviti presojo vplivov načrtov in projektov na območja glede na člen 6(3) Direktive o habitatih in glede na cilje ohranjanja, ki jih določa izpodbijana odločba. Tako naj bi obveznost izvedbe take presoje in merila te presoje izhajali iz opredelitve ciljev ohranjanja, ki so določeni z izpodbijano odločbo, in država članica naj se nikakor ne bi mogla izogniti svojim obveznostim, četudi ima kakršno koli pravico do lastnega prostega preudarka. Enako naj bi veljalo za prepoved slabšanja iz člena 6(2) Direktive o habitatih.

- 50 Kar zadeva posamično prizadetost, tožeče stranke v bistvu zatrjujejo, da jih izpodbijana odločba zadeva posamično, ker so lastniki zemljišč, na katera se Odločba Komisije nanaša. Dejstvo, da zadeva tudi nekatere druge lastnike, ničesar ne spremeni. Lastniki se razlikujejo od skupine drugih zadevnih gospodarskih subjektov, na primer od nelastnikov, ki imajo načrte ali projekte za zadevna zemljišča, ker jih izpodbijana odločba zadeva že dejansko, in ne le morebitno v prihodnosti. Tožečim strankam poleg tega ne grozijo le precejšnje gospodarske posledice, temveč tudi trenutne pravne posledice. Zlasti odločilno naj bi bilo dejstvo, da ne morejo razpolagati s svojimi zemljišči, ker na njihove pravice vpliva varstveni režim, ki je začel veljati. To naj ne bi veljalo za druge gospodarske subjekte, ki bi lahko svoje načrte in projekte izvajali na drugih, ustrežnejših zemljiščih in jih omejevalni varstveni režim ne zadeva.
- 51 Tožeče stranke ugovarjajo trditvam Komisije v zvezi s posamično prizadetostjo. Poudarjajo, da se ne sklicujejo le na *nudum ius* lastnine zemljišča, temveč tudi na svojo lastnost, da so obdelovalci zemljišč. Izpodbijana odločba naj bi torej omejevala tudi pravice tožečih strank do uporabe, ker jih ne morejo izvrševati enako kot prej.
- 52 Tožeče stranke so mnenja, da obveznosti, ki jim jih nalaga izpodbijana odločba, niso posledica objektivno določenega položaja, kakor trdi Komisija. Menijo, da njihova zemljišča niso naključno predmet urejanja obstoječega pravila zaradi njihovega zemljepisnega položaja, temveč menijo, da je bilo sprejeto pravilo, ki se uporablja za obstoječa zemljišča. Zato naj bi se razlikovali ne le od skupine neprizadetih oseb, temveč tudi od skupine prizadetih oseb, ker uporaba teh določb temelji na samovoljnih merilih.

- 53 Tožeče stranke v odgovoru na stališča intervenienta poudarjajo, da ne gre za poseganje v kakršen koli položaj na trgu, temveč za resno omejitev temeljnih pravic. Ta omejitev naj bi izhajala iz izpodbijane odločbe, ki naj bi bila zelo konkretna in izjemno natančna. Menijo, da so konkretni naslovniki napačne odločbe, s katero je Komisija določila nekatere cilje varstva za njihova zemljišča.
- 54 Tožeče stranke menijo, da so zaradi samovoljnosti izpodbijane odločbe individualizirane glede na vse druge lastnike zemljišč, ki jih izpodbijana odločba zadeva, pri čemer so referenčna skupina vsi lastniki zemljišč, za katere se uporabljajo cilji varstva, ki so določeni v izpodbijani odločbi.
- 55 Tožeče stranke dodajajo, da je bila takšna omejitev lastninske pravice zemljišč določena, ne da bi zadevne osebe imele pravico, da se izrečejo, ne da bi se pretehtali interesi, brez odškodnine in celo brez možnosti, da bi odškodnino dobile, kar so razlogi, zaradi katerih bi bilo upravičeno, da se pogoji za dopustnost v obravnavanem primeru ne razlagajo strogo.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 56 V skladu s členom 230 ES, četrti odstavek, „lahko [f]izične ali pravne osebe [...] sprožijo postopke zoper nanje naslovljene odločbe ali zoper odločbe, ki jih neposredno in posamično zadevajo, čeprav so v obliki uredbe ali odločbe, naslovljene na drugo osebo“.

57 Ker ni sporno, da tožeče stranke niso naslovnice izpodbijane odločbe, je treba preveriti, ali jih ta odločba zadeva neposredno in posamično.

58 Kar zadeva neposredno prizadetost tožečih strank, je treba poudariti, da ta pogoj neposredne prizadetosti zahteva, da ima izpodbijana odločba neposreden učinek na njihov pravni položaj in da naslovnikom akta, ki so ga dolžni izvajati, ne pušča nobene možnosti prostega preudarka, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na skupnostni ureditvi brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej sodbo Sodišča z dne 5. maja 1998 v zadevi Dreyfus proti Komisiji, C-386/96 P, Recueil, str. I-2309, točka 43 in navedena sodna praksa, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. junija 2000 v združenih zadevah Salamander in drugi proti Parlamentu in Svetu, T-172/98, od T-175/98 do T-177/98, Recueil, str. II-2487, točka 52).

59 To pomeni, da akt Skupnosti, če ga institucija naslovi na državo članico in če je ukrep, ki ga mora država članica sprejeti za izvedbo tega akta, samodejen ali če zaradi tega akta nesporno nastanejo posledice, neposredno zadeva vse osebe, ki jih tak ukrep prizadene. Če pa nasprotno akt državi članici prepušča možnost, da ukrepa ali ne, ali če je ne obvezuje, da bi ukrepala v določenem smislu, je ukrepanje ali opustitev ukrepanja države članice tisto, ki neposredno prizadene zadevno osebo, ne pa akt sam. Drugače povedano, da bi akt učinkoval, ne more biti odvisen od tega, ali tretja oseba izvaja svojo diskrecijsko pravico, razen če je očitno, da se ta pravica lahko izvaja le v določenem smislu (glej s tem v zvezi sklep Sodišča z dne 10. septembra 2002 v zadevi Japan Tobacco in JT International proti Parlamentu in Svetu, T-223/01, Recueil, str. II-3259, točka 46).

- 60 Sodišče prve stopnje je mnenja, da ni mogoče šteti, da izpodbijana odločba, ki za območja, pomembna za Skupnost, določa območja na avstrijskem ozemlju, na katerih imajo tožeče stranke zemljišča, sama po sebi učinkuje na pravni položaj tožečih strank. Izpodbijana odločba ne vsebuje nobene določbe glede varstvenega režima območij, pomembnih za Skupnost, kot so ohranitveni ukrepi ali postopki za izdajo dovoljenja. Odločba tako ne zadeva niti pravic in obveznosti lastnikov zemljišč niti izvrševanja teh pravic. V nasprotju z zatrjevanjem tožečih strank uvrstitev teh območij na seznam območij, pomembnih za Skupnost, gospodarskih subjektov ali posameznikov v ničemer ne obvezuje.
- 61 V členu 4(4) Direktive o habitatih je določeno, da zadevna država članica, ko Komisija določi neko območje za območje, pomembno za Skupnost, določi to območje za „posebno ohranitveno območje“ najpozneje v šestih letih. V zvezi s tem je v členu 6(1) Direktive o habitatih navedeno, da države članice za posebna ohranitvena območja sprejmejo potrebne ohranitvene ukrepe, da bi ustrezali ekološkim zahtevam naravnih habitatnih tipov in vrst, ki so na njih prisotne.
- 62 V Direktivi o habitatih je v členu 4(5) prav tako navedeno, da za območje velja člen 6, od (2) do (4), takoj ko je uvrščeno na seznam območij, pomembnih za Skupnost.
- 63 Tako je v členu 6(2) Direktive o habitatih določeno, da države članice storijo vse potrebno, da na posebnih ohranitvenih območjih preprečijo slabšanje stanja naravnih habitatov in habitatov vrst ter vznemirjanje vrst, za katere so bila območja določena, kolikor bi tako vznemirjanje lahko pomembno vplivalo na cilje te direktive.

- 64 Enako je v členu 6(3) Direktive o habitatih določeno, da je treba pri vsakem projektu, ki ni neposredno povezan z upravljanjem območja ali zanj potreben, pa bi lahko pomembno vplival na območje, opraviti ustrezno presojo njegovih posledic glede na cilje ohranjanja tega območja. Glede na ugotovitve presoje posledic za območje pristojni nacionalni organi soglašajo s projektom šele potem, ko se prepričajo, da ne bo škodoval celovitosti zadevnega območja. Glede tega je v členu 6(4) Direktive o habitatih določeno, da v primeru, če je treba tak projekt izvesti iz nujnih razlogov prevladujočega javnega interesa, država članica izvede vse izravnalne ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev celovite usklajenosti omrežja Natura 2000.
- 65 Glede zgoraj navedenih obveznosti, ki jih morajo izpolniti zadevne države članice potem, ko so bila območja, pomembna za Skupnost, določena z izpodbijano odločbo, je treba ugotoviti, da nobena od teh obveznosti ne velja neposredno za tožeče stranke. Zadevna država članica mora namreč za vse te obveznosti sprejeti akt, da določi, na kakšen način namerava izpolniti zadevno obveznost, naj gre za potrebne ohranitvene ukrepe (člen 6(1) Direktive o habitatih), ustrezne ukrepe za preprečitev slabšanja območja (člen 6(2) Direktive o habitatih) ali za pridobitev soglasja, ki ga morajo dati pristojni nacionalni organi za projekt, ki bi lahko pomembno vplival na območje (člen 6(3) in (4) Direktive o habitatih).
- 66 Iz Direktive o habitatih, na podlagi katere je bila sprejeta izpodbijana odločba, torej izhaja, da državo članico obvezuje glede rezultata, ki ga je treba doseči, pri čemer nacionalnim organom prepušča pristojnost glede ohranitvenih ukrepov, ki jih je treba sprejeti, in glede postopkov, po katerih se izdajajo dovoljenja. Dejstvo, da je treba prosti preudarek, ki je tako priznan državam članicam, izvrševati v skladu s cilji Direktive o habitatih, na ta sklep ne vpliva.

- 67 Iz vsega prej navedenega izhaja, da izpodbijana odločba tožečih strank ne zadeva neposredno v smislu člena 230 ES, četrti odstavek, in da je zato treba tožbo zavreči kot nedopustno, ne da bi bilo treba odgovoriti na vprašanje, ali obravnavana odločba zadeva tožeče stranke posamično.
- 68 Čeprav tožeče stranke ne morejo zahtevati razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe, pa bodo lahko izpodbijale ukrepe, sprejete ob uporabi člena 6 Direktive o habitatih, ki jih zadevajo, in v tem okviru ohranijo možnost sklicevanja na nezakonitost te direktive pred nacionalnimi sodišči, ki odločajo ob upoštevanju člena 234 ES (sodba Sodišča z dne 17. novembra 1998 v zadevi Kruidvat proti Komisiji, C-70/97 P, Recueil, str. I-7183, točki 48 in 49, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. julija 2000 v zadevi Conseil national des professions de l'automobile in drugi proti Komisiji, T-45/00, Recueil, str. II-2927, točka 26).

Stroški

- 69 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim naloži plačilo stroškov v skladu s predlogom Komisije.
- 70 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek Poslovnika, države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. V obravnavani zadevi je torej treba Republikli Finski naložiti plačilo njenih stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrže kot nedopustna.**
- 2. Tožeče stranke nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.**
- 3. Republika Finska nosi svoje stroške.**

V Luxembourg, 22. junija 2006.

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

R. García-Valdecasas